

Sygn. akt IV U 1024/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Antoniak

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania W. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 21 lipca 2015 r. (Nr (...))

w sprawie W. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo W. Z. do emerytury od dnia 26 lipca 2015 roku.

Sygn. akt: IV U 1024/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 lipca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił W. Z. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy podniósł, że udowodniony okres pracy w szczególnych warunkach wynosi 4 lata, 1 miesiąc i 9 dni, a do stażu tego nie zaliczono okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 15 listopada 1982r. do 31 grudnia 1998r., z uwagi na nieścisłości w świadectwie pracy odnośnie zajmowanego stanowiska.

Odwołanie od w/w decyzji złożył W. Z.. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że w okresie od 15 listopada 1982r. do 31 grudnia 1998r. pracował jako operator dźwigu w zakładzie (...) w S.. W ocenie ubezpieczonego, organ rentowy na podstawie zapisu w świadectwie pracy błędnie uznał, iż pracował on na dwóch stanowiskach, podczas gdy ubezpieczony wykonywał wyłącznie pracę jako operator dźwigu. Podkreślił, że dźwig był na kołach, a aby wykonywać prace rozładunkowe lub budowlane trzeba było się przemieszczać, co spowodowało niewłaściwe określenie stanowiska pracy w świadectwie pracy jako „kierowca samochodu ciężarowego - operator dźwigu” (odwołanie k.2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazano, że na podstawie okoliczności sprawy, w szczególności informacji o zatrudnieniu na stanowisku kierowca samochodu ciężarowego – operator dźwigu zawartych w świadectwie pracy ubezpieczonego, organ rentowy uznał, iż nie pracował on w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora dźwigu, a wykonywał pracę na dwóch stanowiskach, tj. operatora dźwigu i kierowcy samochodu ciężarowego. Nadto podniesiono, że ubezpieczony poza swoimi twierdzeniami w żaden sposób nie udowodnił faktu, że wykonywał zatrudnienie na jednym stanowisku operatora dźwigu, a nie na dwóch tak jak to zostało wskazane w przedmiotowym świadectwie pracy (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W. Z. w dniu 26 lipca 2015r. ukończył 60-ty rok życia. Uprzednio - w dniu 3 lipca 2015r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (wniosek o emeryturę k.l akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym w wymiarze 25 lat. Ponadto organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony wykazał 4 lata, 1 miesiąc i 9 dni pracy w szczególnych warunkach, zaliczając okres zatrudnienia od 7 października 1978r. do 14 listopada 1982r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w (...) Sp. z o.o. w S. (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k.21 akt emerytalnych). Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono natomiast okresu pracy ubezpieczonego w w/w spółce od 15 listopada 1982 r. do 31 grudnia 1998 r., z uwagi na nieścisłości w świadectwie pracy, w którym jako stanowisko pracy wpisano „kierowca samochodu ciężarowego – operator dźwigu” (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k.22 akt emerytalnych). Wobec braku wymaganego ustawą stażu pracy w szczególnych warunkach decyzją z 21 lipca 2015r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 21 lipca 2015r. k.33 akt emerytalnych).

Ubezpieczony był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w S. (wcześniej Fabryka (...) – Zakład Produkcji (...)) w okresie od 7 października 1978r. do 30 września 2000r. w pełnym wymiarze czasu pracy (świadectwo pracy z 30 września 2000r. k.20 akt emerytalnych).

Z chwilą przyjęcia do w/w przedsiębiorstwa ubezpieczony zatrudniony został na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o masie dopuszczalnej powyżej 3,5 tony, którą wykonywał w okresie od 7 października 1978r. do 14 listopada 1982r. (umowa o pracę z 6 października 1978r. k.1 części B akt osobowych). W dniu 13 maja 1982r. ubezpieczony uzyskał uprawnienia do kierowania żurawiem samojezdnym kołowym o udźwigu do 16 ton (uprawnienie k.12 części B akt osobowych). Od 15 listopada 1982r. pracodawca powierzył ubezpieczonemu wykonywanie czynności operatora na dźwigach zamontowanych na pojeździe w pełnym zakresie w oddziale transportu. Do dyspozycji ubezpieczonego oddano żuraw samochodowy (wniosek przełożonego o zmianę angażu k.16 części B akt osobowych i umowa z 15 listopada 1982r. o powierzeniu ubezpieczonemu obowiązków z zakresu obsługi dźwigu k.20 części B akt osobowych). W dokumentacji osobowej stanowisko pracy ubezpieczonego określone było jako „kierowca-operator dźwigu” albo „kierowca-robotnik transportu”, co nie odpowiadało rzeczywistej pracy ubezpieczonego i na co zwrócił uwagę przełożony ubezpieczonego w piśmie z 18 marca 1989r. (na k.36 części B akt osobowych). W rzeczywistości od 15 listopada 1982r. do 31 grudnia 1998r. ubezpieczony wykonywał obowiązki operatora żurawia samojezdnego kołowego o udźwigu do 16 ton zamontowanego na podwoziu samochodu marki R., wykonując prace rozładunkowe i wyładunkowe materiałów oraz złomu, jak również prace przy budowie hali. Okazjonalnie ubezpieczony wykonywał czynności kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony marki S. lub J.. W spornym okresie innych prac ubezpieczony nie wykonywał (zeznania świadków: T. K. k.19v-20 akt sprawy – nagranie od minuty 11 do 17 i J. Z. k.20 akt sprawy – nagranie od minuty 17 do 24 oraz zeznania ubezpieczonego k.20 akt sprawy – nagranie od minuty 25 do 30 i k.19-19v – nagranie od minuty 2 do 8).

W związku ze zmianą struktury organizacyjnej zakładu pracy i likwidacją Wydziału (...) od 1 września 1999r. ubezpieczony został przeniesiony do Wydziału Utrzymania (...) na stanowisko ślusarz remontowy – operator urządzeń

dźwigowych (wniosek k.72 -73 części B akt osobowych i angaż na nowym stanowisku z 3 września 1999r. k.74 części B akt osobowych).

Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (raport z analizy konta k.28 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. Z. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust. 1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek w dniu 26 lipca 2015r., spełnił przesłankę ogólnego stażu ubezpieczenia, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu okres zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w S. (wcześniej (...) S.) od 7 października 1978r. do 14 listopada 1982r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, w wymiarze 4 lata, 1 miesiąc i 9 dni. Ubezpieczony wnosił o zaliczenie dodatkowo okresu od 15 listopada 1982r. do 31 grudnia 1998r. wskazując, że w okresie tym wykonywał pracę operatora dźwigu samojezdnego.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało słuszność twierdzeń ubezpieczonego i dało podstawy do uznania, że w spornym okresie, a zatem przez ponad 16 lat ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności operatora żurawia samojezdnego kołowego o udźwigu do 16 ton. Podkreślenia wymaga, że od maja 1982r. ubezpieczony posiadał uprawnienia do kierowania tego typu pojazdem. W tym okresie sporadycznie wykonywał czynności kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony marki S. lub J., ale tylko w sytuacji, gdy brakowało kierowcy lub nie było pracy na dźwigu. Jak wynika z zeznań świadków i ubezpieczonego, ubezpieczony był kierowcą dźwigu samojezdnego kołowego na podwoziu samochodu marki R.. Niewątpliwie żuraw samojezdny (samochodowy) – określany również jako dźwig – jest urządzeniem dźwigowym na podwoziu samochodu ciężarowego używanym do prac przeładunkowych i montażowych. Tego typu pojazd, wyposażony w specjalne urządzenia i przeznaczony do wykonywania specyficznych prac określany jest jako samochód specjalny czy też specjalistyczny. Na marginesie należy wskazać, iż definicja pojazdu specjalnego została zawarta w art.2 pkt 36 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz.U. 2012 r. poz. 1137 ze zm.), który stanowi, iż jest to pojazd samochodowy lub przyczepa przeznaczona do wykonywania specjalnej

funkcji, która powoduje konieczność dostosowania nadwozia lub posiadania specjalnego wyposażenia, w pojeździe tym mogą być przewożone osoby i rzeczy związane z wykonywaniem tej funkcji. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, prace wykonywane przez ubezpieczonego w spornym okresie w (...) sp. z o.o. w S. (wcześniej (...) S.) odpowiadają rodzajowo pracom kierowców samochodów specjalistycznych (specjalnych) i samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienionym w wykazie A, dziale VIII poz.2 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, choć mogą być również zakwalifikowane do prac, o których mowa w wykazie A dziale V poz.3 załącznika do przedmiotowego rozporządzenia. Podkreślenia przy tym wymaga, że o zakwalifikowaniu pracy do pracy w szczególnych warunkach nie decyduje nazwa stanowiska, lecz faktycznie wykonywane czynności w ramach obowiązków pracowniczych. O tym, że ubezpieczony wykonywał opisane prace świadczą nie tylko dowody z dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego, ale również rzeczowe i spójne zeznania świadków - współpracowników ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w oddziale transportu w (...) S. (obecnie (...) sp. z o.o. w S.) ,tj. T. K. i J. Z. oraz zeznania samego ubezpieczonego. Niewątpliwie zatem po doliczeniu spornego okresu do stażu pracy w szczególnych warunkach uznanego dotychczas przez organ rentowy, ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. wykazał ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że W. Z. przysługuje prawo do emerytury od 26 lipca 2015r. ,tj. od dnia ukończenia przez ubezpieczonego 60-tego roku życia.